

[Arbejdsministeren.]

fentlige skal yde støtte med henblik på at fremme en sådan flytning, og hvornår det offentlige ikke skal gøre det.

Hr. Arne Larsen talte om forholdene i Kalundborgområdet og spurgte, hvilken opgave der forelå for arbejdsministeriet i den forbindelse. Jeg vil om dette for det første sige, at en hel del af dem, der blev afskediget fra Carmen Curlers, så vidt jeg er orienteret, har fået beskæftigelse. Dertil kommer, at det i første omgang er en opgave for det derværende arbejdsmarkedsnævn at tage fat på at undersøge, hvordan det ligger med arbejdstilbud og arbejdsløshedsproblemer dér.

For så vidt angår den finansielle politik, er situationen som bekendt den, at statens bygge- og anlægsstop, som har virket gennem det meste af 1970, ophørte den 1. januar i år, og det vil sige, at der bliver mulighed for at igangsætte ting. Hvordan det specielt ligger i Kalundborgområdet, har jeg ikke her oplysninger om.

Hr. Kjær Rasmussen spurgte, hvorfor der skal være nogle satser for dobbelt husførelse, når det er statens tjenestemænd, det drejer sig om, og andre i loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. Jeg har en lille smule svært ved at se, at disse ting har noget med hinanden at gøre. De ydelser, der gælder for statens tjenestemænd, er ydelser, som staten i sin egenskab af arbejdsgiver efter aftale yder til de pågældende, når de på grund af de tjenesteplichter, de har, af staten får anvist arbejde et andet sted end dér, hvor de bor. Det, som man måtte sammenligne med, var, hvad en privat arbejdsgiver i tilsvarende situation giver de medarbejdere, som han dirigerer andre steder hen end dér, hvor de har deres husførelse. Her er der tale om noget helt andet, nemlig om det offentliges medvirken i al almindelighed, når der problem dukker op, at en mand må søge arbejde et andet sted end dér, hvor han bor. Situationen er altså ikke den, at man har en beskæftigelse, som nødvendiggør, at han flytter, men at han må flytte for at finde en

beskæftigelse. Det er et problem af en ganske anden karakter.

Fru Hanne Reintoft spurgte, hvad det var for nogle persongrupper, jeg tænkte på. Hvis fru Hanne Reintoft spurgte folk i Nordjylland, ville der ikke deroppe være en eneste, der var i tvivl, for dér udnytter man nemlig de virksomme bestemmelser i beskæftigelsesloven, der nu overføres til loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, til at hjælpe netop de pågældende persongrupper til et nyttigt arbejde i plantager og klitter osv.

(Kort bemærkning).

Hanne Reintoft: Det er da fuldstændig umuligt at forstå arbejdsministeren, for hvis det drejer sig om personer, der på grund af alder eller svagelighed ikke kan tage arbejde, så hjælper det vel ikke at henvise dem til arbejde i plantager eller klitter. Der står ganske udtrykkelig, at det er personer med helbredsmæssige vanskeligheder.

Og det med tjenestemændene kan jeg overhovedet heller ikke forstå. Staten har en ordning med sine tjenestemænd, hvorefter den giver dem et udstationeringstillæg for at afbøde de økonomiske følger af at blive udstationeret. Men når staten må anvise danske arbejdere arbejde et andet sted, medfører det jo nøjagtig de samme udgifter for dem at blive udstationeret, og det er jo staten, der er mellemmand begge steder, og ikke den private arbejdsgiver. Staten må da vide, at det koster lige så meget at flytte for den ene gruppe som for den anden, det er netop staten begge steder.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Det, der er karakteristisk for de persongrupper, jeg har omtalt, er, at de er vanskeligt fjernanviselige på grund af deres forpligtelser og også på grund af deres alder. Deres geografiske mobilitet er altså mindre end andre menneskers, deres egnethed for omskoling og undervisning på specialarbejderskolerne er mindre end andres, men det be-